

ΕΝΑ νεαρό ζευγάρι, ἀγκαλια-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ W. MORGAN

Προχώρησαν λίγα βήματα, σκουνητοκλώνοντας σ' εὐέλκους

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Βρισκόντουσαν στην έξοχ. Μόλις είχαν βγει απ' τὰ τελευ-

Σουρούπιανε τώρα στὰ γερά. 'Ο χλιαρός χιονοποιήματος ήλιος

Τὸ ζευγάρι ἔδω καὶ προχωροῦσε, με κατεύθυνσι πρὸς τὸ νεκρο-

Τὰ μάτια τοῦ κομποῦ κυρίου τὸ φώτιζε τώρα μὴ λάμπη κατα-

Τὸ φεγγάρι, στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀκόμα, ἔφριξε μὴ λάμπη ἀέθαια

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Ο περίφημος Έλβετός σοφός Η. Λαβατέρ. (Πίναξ τοῦ 'Ανκέρ).

—Μὰ τρελλαθήκαμε λοιπόν; Γιὰ δὲς πὺ φτάσαμε! Ξεφάν-

Ἐκεῖνος ἔκοιπε ἀπότομα τὸ διαβολικὸ χαμόγελό του, πῆρε

—'Οχι δά, καλή μου. Μὴ τρομάξεις δίχως λόγο. Δὲν εἶνε

—Δὲν ξέρω. Νά... Κάποιος φόβος Ξαφρικὸς μὲ κάνει τώρα

Μὰ ὁ ἀνιγματοῦδης τῆς σινοδοῦ τὴν καθοῦσε καὶ πάλι, λέ-

— Πῶς; Φοβάσαι; Μὰ ἔχω τὸ πιστόλι μου γεμάτο. Κανένας

Ἐφτάσαν πάλι στὸ νεκροταφεῖο ἀπ' τὴ βορεινὴ πλευρὰ του. Ἡ

Τράβηξε ἴσα στὸ χάλασμα ἐκεῖνο, τὸ παράξενο ζευγάρι καὶ μὴ-

Ναί. Ἦταν κατάχλωμη ἡ κυρία τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Φάνταζε κά-

Κουρέλι δίχως δέλμα, ἀπ' τὴ φρίκη καὶ τὸν τρόμο, ἡ κομψὴ κυ-

Κι' ἔτρεμαν ἀπ' τὴ φρίκη τῆς τὰ σαγόνια τῆς κομψῆς κυρίας!

Γάντζωσε βυτερα τὰ χέρια του στοὺς χυτούς τῆς ὄμοιως κι' ἔχο-

— Σ' ἔφερα ἔδω πέρα ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Εὐρώπης. Μόλις

... Ἐσὺ θμως, σκουληρα πρότοχο τῆς γῆς; Ἐσὺ; 'Α! Ἐσὺ

... Σὲ τράβηξα ὡς ἔδω, γιὰ νὰ πεθάνης ἄγρια ἀπ' τὰ ἴδια μου

... Ναι. Μαζουὰ ἀπὸ κείνον, πὺ τὸν ἀγάπησα καὶ παραδόθηκες σ' αὐ-

... Σὲ ἤθελα στὸ πλάι μου πιστὴ, κατόπι ἀπ' τὸ γάμο μας.

... Ναι. Γίνεται ἀρχισατανὰς μὲ τὴν κατασσομένη τῆς ἡ Γυ-

... Καὶ ἔδω τὸν συλλογιζόσουν, ἀπιστι! "Ὅλο σ' αὐτὸν πετοῦσε

... Μπρὸς! "Ἐλα νὰ πεθάνης ἀνάμεσα στοὺς τάφους τοὺς φρι-

... Κι' ὁ προδομένος σύζυγος, ἀπαίσιος ἀπὸ τὴ θηριωδία, τρελλὸς

Σατανικά, σαρκαστικά γελώντας ἔπειτα, δίχως συνείδησι τοῦ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ MAURICE DES OMBIAUX

ΟΙ ΠΑΙΧΤΕΣ ΤΟΥ ΠΙΚΕΤΟΥ

(Βελγικό Διήγημα)

‘Ο Μπέμπερ Καγιέ κι’ ο Φίλι Μπουριγιώ αντίμαζαν κάθε μέρα στη ‘Γαλάζια ‘Αλεπού’, μιά ταβέρα πν βρισκόταν λίγο παράμερα κι’ άπειξε ίσα από τους δυο συνοικισμούς που άποτελούσαν τὸ Σουινύ, τὸ χωριό τους.

Κάθε μέρα — συχνά συντροφιά με μερικὸς άγρωγιάτες που τ’ άλογά τους έτρωγαν σανὸ μπροστά στην πόρτα του πανδοχείου, από μιά ξύλινη γαβάθα, μιά τις περισσότερες φορές μόνοι τους — έβαιζαν πικέτο, πίνοντας μύτρα και κινιζοντας τις μακρινές πίτες τους.

‘Αυτόσο, ὁ Μπέμπερ ήταν από τὸ άπάνω Σουινύ, ενώ ὁ Φίλι κατοικούσε στο κάτω Σουινύ. Οι δυο αὐτοί συνοικισμοί βρισκότουσαν σε άδιάκοπο πόλεμο και καθένα από τους δυο συμπαίκτες υπερασπιζόταν με θέρομ τον δικό του. Έκτός αὐτοῦ, ὁ Μπέμπερ ήταν με τὸ μέρος του έφημεριου, ενώ ὁ Φίλι υπερασπιζόταν τὸν δήμαρχο.

Μά μολοντί ὁ έφημέριος κι’ ὁ δήμαρχος βρισκότουσαν στα μαχαίρια, αὐτὸ δὲν εμπόδιζε καθόλου τὸν Μπέμπερ και τὸν Φίλι νά εινε καλοί φίλοι.

Γιὰ τὸν Μπέμπερ, μιά παρτίδα πικέτου, χωρὶς τὸν Φίλι αντίπαλό του, δὲν είχε κανένα γούστο. Τὸ ίδιο και γιὰ τὸν Φίλι: ‘Όταν δὲν έπαιξε μαζί με τὸν Μπέμπερ, οὔτε πρόσθε κανὸν παιχνιδιού και τὸυ έλειπε ὁ ένθουσιασμός και τὸ πάθος. ‘Ο Φίλι στεκόταν με τὸ στόμα άνοιχτὸ από κατάπληξι μπροστά στους σοφούς συνδυασμούς που ὁ Μπέμπερ έφαρμόζε στο παιχνιδι του, κι’ ὁ Μπέμπερ θαύμαζε την τόλμη και την ταχύτητα του Φίλι.

Γιὰ τὸν καθένα τους, ὁ άλλος δὲν είχε στὸν κόσμο τὸ ταίρι του.

Γι’ αὐτὸ, παρ’ ὅλες τις έχθρες που χωρίζαν τους δυο συνοικισμούς, παρ’ ὅλες τις καθημερινές φιλονεικίες τῶν σωχωριανῶν τους, οἱ δυο σύντροφοι άντάμαζαν καθεμέρα στην ταβέρα της ‘Γαλάζιας ‘Αλεπούς’, εκτός πειά αν τους τύγαινε κανένα περιστατικὸ πολὺ σπουδαίῳ, πράγμα σπανιότατο γιὰ τή ζωή τους που κυλούσε κανονικά.

Και όμως, πόσα έθιμος’ υπάρχουν σ’ αὐτὸ τὸ κόσμο... Τη ‘Γαλάζια ‘Αλεπούς’ δὲν την διεκδικούσε οὔτε τὸ έπάνω Σουινύ, οὔτε τὸ κάτω Σουινύ, και γι’ αὐτὸ ὁ ‘Απανωσωνίτες κατηγορούσαν τὸν Μπέμπερ ὅτι έποστήριζε ένα πανδοχείου που δὲν ήταν δικό τους. Την ίδια κατηγορία άπηύθυναν κι’ οἱ Κατωσωνίτες στὸν Φίλι.

— Γι’ αὐτὸ δὲν πάνε καλά ἡ δουλειές μας! Έλεγαν οἱ ταβερναρῆδες και τὸν δυο συνοικισμῶν. Οἱ καλοί πελάτες πάνε στη ‘Γαλάζια ‘Αλεπούς’...

Μά οἱ δυο συμπαίκτες δὲν έθρσκαν πουθενά άλλου τόσο καλή μύτρα, ὅσο στη ‘Γαλάζια ‘Αλεπούς’. Πουθενά άλλου δὲν είχανισιόντουσαν τόσο, ὅσο εκεί. Αὐτὸ τὸ πρόσεχαν κάθε φορά που συναντιόντουσαν σε καμμιά άλλη ταβέρα. Στη ‘Γαλάζια ‘Αλεπούς’ έθρσκαν την ήσυχια τους από τις άντεγκλῆσεις και τις φιλονεικίες τῶν συμπολιτῶν τους. ‘Ο καταστημάτάρης που ήταν οὐδέτερος, τ’ άπαγόρευε σάστηνρά όλα αὐτά... ‘Αν καμμιά φορά τὸν ρωτούσαν, με ποιὸ μέρος ήταν τέλος πάντων κι’ αὐτός, έκανε ένα μορφασμὸν δισαφοκείας κι’ άπαντούσε:

— Έγὼ δὲν ενδιαφέρομαι γι’ αὐτές τις δουλειές... Πρωτομὸ νά μιλάω γιὰ τὸ μαγαζί μου, παρά γιὰ την πολιτική και γιὰ τὰ κόμματα. Ζὼ ειρηνικά κι’ ὄλον τὸν κόσμο... Γιατί νά τσακώνουμε και νά χωριναίξω;...

Μά ὅλ’ αὐτὰ δὲν σημαίνουν ὅτι ὁ Μπέμπερ κι’ ὁ Φίλι δὲν φιλονεικούσαν καθόλου.

‘Όταν ὁ Μπέμπερ είχε μεγάλες γκίνιες, άποκαλούσε τους Κατωσωνίτες έλαφρομυαλους. Τότε ὁ Φίλι τὸυ άπαντούσε, λέγοντας τους ‘Απανωσωνίτες κατεργαρηδες.

Συχνά μάλιστα χωριζόντουσαν τσακωμένῳ θανάσιμα. Μά έπειτα από δυο μέρες ξανατάμαζαν, δῆθεν τρυφίως, στη ‘Γαλάζια ‘Αλεπούς’, έπαιριαν θεσι στο τραπέζι ὁ ένας άπέναντι στὸν άλλο, κάπνιζαν τις πίτες τους, έπιναν τις μύρες τους κι’ έβαιζαν τὸ πικέτο τους, άποφεύγοντας με φροντίδα, κάθε συζήτηση που θα μπορούσε νά θυμίσει τή φιλονεικία τους. ‘Όσο μάλιστα διαρκούσε ἡ άνάμνησις αὐτοῦ τὸυ κανγα, δειχνόντουσαν γεμάτοι καλωσύνη ὁ ένας άπέναντι στὸν άλλο και άλληλοκερνιόντουσαν διαρκῶς.

Μά μιά μέρα, ὁ κανγῶς τους ήταν πολὺ πιὸ ζωηρός από τις προηγούμενες φορές. Πλησίαζαν πειά ἡ κοινοτικῆς εκλογῆς κι’ οἱ Κατωλέτοι κι’ οἱ Μοντέγκοι τῶν δυο χωριῶν είχαν άρχισει έναν άγριο πόλεμο. Οἱ ‘Απανωσωνίτες είχαν έξαναγκάσει τὸν Μπέμπερ νά υποβάλη ύποψηφιότητα συμβούλου κι’ οἱ Κατωσωνίτες έπέβαλαν τὸ ίδιο

έαυτοῦ του, πήρε στὸ ματωμένο χέρι του τὸ πιστόλι του, τὸ στήριξε στὸν κρόταφό του και σκόρπισε τὰ ταραγμένα του μυαλά στὸν άέρα!...

Βρέθηκαν την άλλη μέρα τὰ πτώματα τῶν άλλόκοτων και άνόνημου αὐτοῦ ζευγαριού, σοφισασμένα χωμὸ πλάι-πλάι, αὐ’ τους νεκροθάφτες.

Τους έθαψαν με τὸ ψευδώνυμο που είχαν δώσει στὸ ξενοδοχείο... Κάθε χαρτί ἡ δελτίμα που φανερωσε την άληθινή ταυτότητα τους, είχε έξφανιστεί προηγουμένως απ’ τὸν τραγικὸ σύγκυο.

Ποιοί ήταν κι’ από ποῦ ήταν; Κανένας δὲν έμαθε ποτέ!...

στὸν Φίλι.

‘Ένα άπόγευμα λοιπόν, οἱ ὀπαδοί τῶν δυο κομμάτων, έχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τους τους εκλεκτούς των και τις μουσικῆς τους, συναντήθηκαν στα σύνορα τῶν δυο συνοικισμῶν. ‘Αρχισαν τότε νά βρίζονται και νά προκαλοῦν οἱ μὲν τους ὀε.

‘Όταν ὁ Μπέμπερ εἶδε τὸν Φίλι, σκέφτηκε νά τὸν άποφύγη. Τὸ ίδιο κι’ ὁ Φίλι. Μά ἔλα που οἱ ὀπαδοί τους δὲν τους άφιναν... Και τότε, παρουσμενοι κι’ αὐτοί απ’ τὰ κοιμητικὰ λάθη, ξέχασαν τις παρτίδες τὸυ πικέτου στη ‘Γαλάζια ‘Αλεπούς’ κι’ άρχισαν ν’ άπευθύνουν ὁ ένας στὸν άλλο πειραχτικὰ λόγια.

‘Ο Φίλι, μη έχοντας τιποτε άλλο γιὰ νά κατηγορήσει τὸν Μπέμπερ, τὸν κοροΐδευε γιὰ την ελήμ που είχε στη μύτη του.

Τότε ὁ Μπέμπερ, πεισιμωμένος, τὸυ άπάντησε:

— Δὲν κυττάς τὰ μούτρα σου, Φίλι!... Τὸ γουρῶνι μου εἶνε πιὸ ὀμορφο από σένα...

Οἱ ὀπαδοί τὸυ Μπέμπερ, άκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ξέσπασαν σε δυνατὰ γέλια, κι’ ὁ Φίλι, έξω φρενῶν, έσφιξε τή γροθιά του γιὰ νά χτυπήσει τὸν συμπαίκτη του.

Μά, εὐτυχῶς, μήπῃς στὴ μέση ὁ άγροφύλακας και τους χωρίσε. ‘Επειτα άπομακρυνήθηκαν κι’ οἱ δυο, μαζί με τους ὀπαδούς των, προφερόντας τρωμερές άπειλιές.

‘Όστόσο, τόσο ὁ Μπέμπερ, ὅσο και ὁ Φίλι, άπότιχαν στις εκλογῆς, γιὰτι οἱ ταβερναρῆδες τῶν δυο συνοικισμῶν τους μαύρισαν, έπειθὶ πήγαιναν στη ‘Γαλάζια ‘Αλεπούς’ και ξόδευαν ἐκεἱ τὰ λεπτά τους...

— ‘Ρωαία μῆς άνταμειδεἱ ὁ τόπος μας γιὰ τὸ ενδιαφέρον που δείξαμε ὄς τώρα γι’ αὐτόν!... Έλεγαν με πικρα οἱ δυο άποτυχημένοι συμβούλου.

‘Όταν, μετὰ τις εκλογῆς, άρχισε πάλι ἡ ζωή τους νά κυλάη κανονικά, ξαναπήσαν κι’ οἱ δυο τὸν δρόμο της ‘Γαλάζιας ‘Αλεπούς’, σκεπτιόμενοι ὁ ένας τὸν άλλο και λέγοντας:

— Δὲν υπάχει λόγος, έπειθὶ εἶμαι μαλωμένος μαζί του, νά μην πάω στην ταβέρα που μου άρέσει. Δὲν τὸν φοβάμαι καθόλου...

Συναντήθηκαν, νοιθώντας μιά βαθειά συγκίνηση στην καρδιά τους. ‘Η συμφιλοσίη τους δὲν άργησε καθόλου νά γίνη. Την έπιθυμούσαν τόσο κι’ οἱ δυο τους, ὅστε άρκιστηκαν, άφου έπιαν ένα σωρὸ μύρες, νά μη χωριστοῦν ποτε πειά στη ζωή τους. Γιὰ νά πραγματοποιήσουν την δεύτερη αὐτή άπόφασί τους, πήγαν στὸ συμβολαιογράφο άμέσως κι’ έκαναν τή διαθήρη τους.

‘Ο Φίλι ήταν γεροντοπαλιήκαρο κι’ ὁ Μπέμπερ χῆρος χωρὶς παιδιά. ‘Αρchos λοιπόν ὁ ένας στὸν άλλο όλα του τ’ άγαθά. ‘Εκτός αὐτοῦ, έιπῃκε στις διαθήρες τους και μιά παράγραφος που έλεγε ὅτι οἱ τέφοι τους στὸ νεκροταφειο έπρεπε νά βρισκονται δίπλα-δίπλα και νά συγχωνοῦν από ένα ὀλόγειο άνοιγμα. Στο άνοιγμα αὐτὸ άκριβῶς θα υπήρχαν ένα τραπέζι, δυο ποτήρια της μύρας, δυο χωματινῆς πίτες και μιά τράπουλα.

‘Επειθὶ όμως δὲν ἦσαν βεβαίως ὅτι ἡ θέλησις τους αὐτὴ θα εκτελεσθῇ, έγτισαν αὐτὸ ζωντανοί τους τάφοις των κι’ έπιστήσαν μόνοι τους στη διαρρῆμισί τους.

‘Ο Φίλι πέθανε πρώτος από άπληξία. Μά κι’ ὁ Μπέμπερ δὲν άργησε νά τὸν ακολουθήση.

Βρισκονται τώρα κι’ οἱ δυο τους ἐκεἱ κάτω, μέσα στα μνήματά τους που συγχωνοῦν με μιά ὀπύγια πόρτα. Στο άνοιγμα της πόρτας αὐτῆς βρισκεται ένα τραπέζι κι’ έπάνω στὸ τραπέζι δυο ποτήρια, δυο πίτες και μιά τράπουλα.

Οἱ χωρικοί που πηγαινουν στὸ νεκροταφειο γιὰ νά τιμήσουν τους νεκρούς των, βεβαιώνουν πως άκούνη, κάθε φορά που περνοῦν μπρῶς απ’ τὸν τάφο τῶν παλιῶν πελατῶν της ‘Γαλάζιας ‘Αλεπούς’, τις φωνῆς τὸυ Μπέμπερ Καγιέ και τὸυ Φίλι Μπουριγιώ, νά μετροῦν τους πόντους τὸυ πικέτου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΩΝ ΤΗΣ ΤΟΚΟΓΛΥΦΙΑΣ

‘Ένας περιφημος τοκογλύφος παρακαλούσε κάποτε έναν έφορκῆρα νά μιλήσει κατὰ της τοκογλυφίας.

— ‘Αλλά, τὸυ εἶπε ὁ έφορκῆρξ στενοχωρημένος κάπως, έμένα μου έχουν πει ὅτι και σεἱς εἶσθε...

— Ναι, σῆς εἶπαν την αλήθεια, πάτερ μου. Εἶμαι τοκογλύφος.

— Λοιπόν, τέκνον μου, φρόντισε νά θεοραπευθῆς ἐνὸ πρώτος απ’ τὸ έλλεινὸ αὐτὸ πάθος, κι’ εἶσι θα δώσης τὸ καλὸ παράδειγμα και στους άλλους.

— Δὲν πρόκειται γι’ αὐτὸ, απάντησε ὁ άπαισιος τοκογλύφος. ‘Ήθελα νά μιλήσετε κατὰ της τοκογλυφίας, μήπως συμμορφωθῶν με τὰ λόγια σας οἱ ὀμότεχνοι μου, οἱ ὀποιοί με συναγωνίζονται φοβερά!...

